

Király Levente

Égi csúszda

*Kétszemélyesnek tűnt,
ahogy a többi is,
hintának hittük,
vidáman elfértünk benne.
Egyszer csak elindult,
lassan, puhán fölfelé,
meg se billent,
finoman lebegett.*

*Alattunk mező hullámozott,
aranyfényű tenger,
madarak röppentek fel:
galambok, rigók, seregélyek.
Messze, a domb mögött
tölcsérbe fordult egy felhő,
föld felé görbült az alja,
de nem ért le mégsem.
Egy róka fejvesztve
a fenyvesbe menekült,
a nagyfülű nyúl
szoborrá dermedt:
csak az orra mozgott,
hallottuk, milyen gyorsan
dörömböl a szíve.
Egyikünk keze, talán az enyém,
hosszúra nyúlt, mint egy utca,
és megsimogatta,
hogy ne féljen.*

*Lejebb ereszkedtünk, pillangópár
kergetőzött előttünk, felénk táncoltak,
megpihentek kicsit egyikünk kezén
s másikunk orrán.*

*A falu végén,
hol a két félkörte-domb összeér,
hajónk ismét magasba szállt,*

*hogy ne lássanak minket az emberek,
és ne vonyítsanak a kutyák.
Nézd csak!, ott a kastély,
a kastélykert fala, a bozót,
benne madárcseresznye-bokor.
Köpködjük a magokat,
édes és keserű az íze –
a kettő olyan jó most együtt,
mint még tán sosem.*

*A dombok mögött
egyszerre csak
megfeketedik az ég,
hatalmas villámok
szúródnak a földbe,
tompá morajt sodor a szél.
Lejjebb ereszkedünk,
látunk egy bácsit:
nagy, hálós kalap a fején,
donganak körülötte a méhek,
mindenhol csorog a méz.
A másik utcában
nedvesen csillog a lugas,
kövér uborkák lógnak karókról,
tök virágozik, vadszőlő magja pereg;
a gazda a körtefa alatt hortyog,
mellette kis barátja, a süni szuszog –
ide látszik zöld házikója.*

*Aranyszínnel kezd búcsúzni a nap,
a felhők tovább kergetőznek,
mikor egyikünk hirtelen,
talán éppen én, felkiált:
ott van!*

*Az egyik dombtól
a másikig ragyog,
kettéosztva eget és földet.*

*Fölé szállunk.
A csónak megremeg,
oldala kinyílik.
Ez hát a jutalmunk:
égi csúszda a tündérek
s angyalok játszóterén.*

*Kacagva csúszunk lefelé,
ki-ki a zöldön, piroson,
sárgán és ibolyán,
végül nagyot dobbantunk
a távolabbi dombon,
s még sokáig ugrálunk,
forgunk, nevetünk
a szivárvány tövében.*